

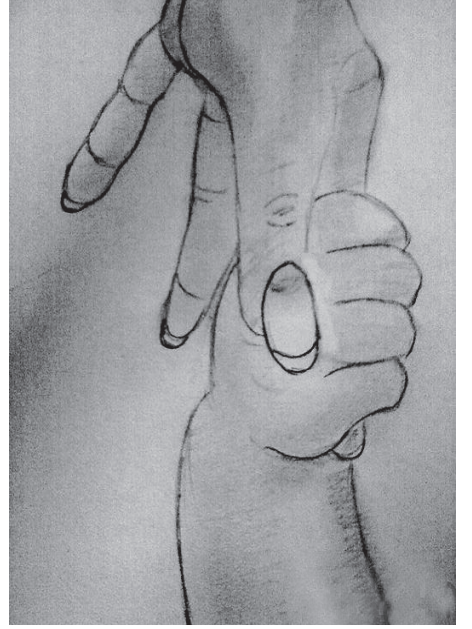
ஆஷா

■ ஆர். வத்ஸலா

ஆஷாவை தூக்கிக் கொண்டு அவள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் பின்னால் வெறியர்களின் கூட்டம். அவள் சந்துபொந்துகளில் புகுந்து ஓடுகிறாள். மூச்சிரைக்கிறது. கூட்டம் நெருங்குகிறது. கல் தடுக்கி அவள் விழுகிறாள். வெறியன் ஒருவன் ஆஷாவை பறித்துக் கொள்ளுகிறான். அவளை ஒரு கையால் தூக்கிப் பிடித்து கையில் இருக்கும் ரத்தக்கறை படிந்த வாளை ஓங்குகிறான். அவள் ஓலமிடுகிறாள். “ஹே ராம்!” உடலெல்லாம் வியர்க்க கத்திக் கொண்டே விழித்துக் கொள்ளுகிறாள் தாதிமா. அடுத்த அறையிலிருந்து அவளுடைய பேரன் பல்வீரும் அவன் மனைவி ப்ரீதமும் ஓடி வந்தனர். “தாதிமா! என்ன ஆயிற்று?” என்று பேரன் பல்வீர் வினவ, “ஒன்றுமில்லை. ஏதோ சொப்பனம்” என்று கூறிவிட்டு வேறு பக்கம் திரும்பி படுத்துக் கொண்டாள் தாதிமா அம்ருத் கௌர். அவள் கண்களில் நீர் பொங்கியது. விஷயத்தை புரிந்து கொண்டு பல்வீர் தன் மனைவி ப்ரீதமுடன் அறையை விட்டு மௌனமாக வெளியேறினாள்.

அம்ருத்தின் மனதில் பழைய ஞாபகங்கள் கொந்தளித்தன. ஆயிரமாயிரம் முறை இந்த சொப்பனத்தை அவளுக்கு பரிசளித்த அந்த ஞாபகங்கள்.

ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி நாற்பத்தியேழாம் ஆண்டு கராச்சி. ‘இது எங்க ஊர். இதை விட்டு எங்களை அனுப்பயாருக்கு இருக்கிறதுதேரியம்?’ என்று மார் தட்டிய பல இந்துக்களில் அம்ருத் கௌரும், பெரிய அளவில் துணி வியாபாரம் செய்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய கணவன் சேர்சிங்கும் அடங்குவர். அவர்களைப் போன்றோர் ‘பிரிவினையாவது வருவதாவது’ என்று பரிசுசித்து சிரித்த சிரிப்பின் எதிரொலி அடங்கு முன் அவர்கள் இந்தியா செல்ல மூட்டை கட்ட வேண்டி வந்தது. நேற்று வரை உயிருக்குயிராக பழகிக் கொண்டிருந்த அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் முகம்மதியரை கூட இன்று நம்ப முடியாமல் போனது தான் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இழப்பாக இருந்தது. இதற்கு ஒரே ஒரு விதிவிலக்காக இருந்தவர், அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரி ரஸியா.

இவர்களுடைய குழந்தைகளான பதின்மூன்று வயது ரகுபீரையும் பன்னிரண்டு வயது ஆஷாவையும் தன் குழந்தைகளாக எண்ணி வளர்த்தவர் அவள்.

ரயில் பயணம் ஆபத்துகள் நிறைந்த ஒன்றாக ஆகிப் போனதால் அவர்கள் வேறு சில இந்து மற்றும் சீக்கிய குடும்பங்களுடன் சேர்ந்து ஜன நடமாட்டம் இல்லாத பாதைகளில் கால் நடையாக இந்தியா போக தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் இவ்வாறு செய்வதில் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய தடையாக இருந்தது ஆஷாவின் உடல்நிலை. அவளுக்கு டைபாய்ட் ஜூரம் வந்து மிகவும் பலவீனமாக இருந்தாள். அவளை தூக்கிக் கொண்டும் போக முடியாது. நடத்தி அழைத்துப் போகவும் முடியாது.

ரஸியா கூறினாள், “பீபிஜி, நிலைமை இன்னும்

மோசமாவதற்குள் நீங்கள் கிளம்புங்கள். நான் ஆஷாவை என் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் அவளுக்கு பர்தா அணிவித்து ஊரிலிருந்து வந்திருக்கும் என் அண்ணன் மகனென கூறி காப்பாற்றி விடுவேன். நிலைமை சீரான பிறகு நீங்கள் வந்து அழைத்துப் போங்கள். அல்லாவின் மேல் ஆணை. ஆஷா நான் வளர்த்த பெண். அவளுக்கு ஒரு தீங்கும் வராமல் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். நீங்கள் தாமதித்தால் நீங்கள் எல்லோரும் சாவீர்கள். முக்கியமாக ரகுபீரை என்னால் கூட காப்பாற்ற முடியாது. சேர்சிங்குக்குத் தெரியும் ரகுபீரின் நீண்ட தலைமுடி அவனுக்கு எதிரியென்று. வேறுவழியில்லாமல் கிளம்பினார்கள் அம்ருத்தம் சேர்சிங்கும், ரகுபீரை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு.

வழி நெடுகிலும் அவர்கள் கேட்ட கதைகள், பார்த்த காட்சிகள்! அப்பப்பா! மனித குலத்தையே வெட்கி தலை குனிய வைக்கக் கூடியவை. சேர்சிங்கும் அம்ருதாவும் நிச்சயித்து விட்டனர். ஆஷாவை அவர்கள் பலிதான் கொடுத்துவிட்டார்கள். இந்த அரக்கத்தனத்திலிருந்து ஆஷாவை யாரால் காப்பாற்ற முடியும்? ரஸியாவால் என்ன செய்ய முடியும்? போதாக்குறைக்கு அவர்களுடன் நடந்து வந்த எல்லோரும் ஒரு முகம்மதிய வேலைக்கார பெண்ணை நம்பி அவர்கள் தங்கள் மகளை விட்டு வந்ததை கேட்டதும் ஒரு முகமாக கூறினார்கள், அவர்கள் தவறு செய்து விட்டனர் என்று. அவர்களில் யாரும் ரஸியாவையே நம்பவில்லை. மதக் கலவரம் என்று வரும் போது அவளுடைய விசுவாசம் சத்தியம் எல்லாம் பறந்து போயிருக்கும் என்றனர். ஒரு முஸ்லிமை நம்பினது மடத்தனம் என்றனர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அம்ருத்தும், சேர்சிங்கும் ரஸியாவின் மேல் இருந்த நம்பிக்கையை இழந்து இந்தக் கூற்றுக்களை நம்பத் தொடங்கினர். ஆஷாவை அழைத்து வந்திருந்தால் ஒரு வேளை அவள் பிழைத்திருக்கலாம் என்று நினைத்து தங்களை நொந்து கொண்டனர்.

கலவரங்கள் அடங்கிய பிறகு தூதரகத்திலிருந்த உறவினர் மூலம் ஆஷாவை பற்றின செய்தியை அறிய முற்பட்டனர். வந்த செய்தி வயிற்றை பற்றி எரிய வைத்தது. அவர்கள் இருந்த இடத்தில் ஒரு இந்துவோ

அல்லது சீக்கியரோ கூட மிஞ்சவில்லையாம்! ஒரு வருடத்திற்கு பிறகு சேர்சிங் தானே அங்கு போய் பார்த்தார். ஒரு பலனும் இல்லை. ரஸியாவை பற்றி ஒரு தகவலும் தெரியவில்லை. ஆஷா போட்டிருந்த நகைகளை எடுத்துக் கொண்டு அவளே ஆஷாவை வெறியர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கலாம் என்று நம்பத் தொடங்கினார்கள் சேர்சிங்கும் அம்ருத்தும். ஆஷா வெறியருக்கு பலியாகி விட்டிருப்பாள் என்று நம்புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை அவர்களுக்கு. அம்ருத் புரண்டு புரண்டு அழுதாள். அவளுக்கு சமாதானம் சொல்ல சேர்சிங்கிற்கு சக்தியில்லை.

சேர்சிங் தில்லியில் நடைபாதையில் துணி வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்து கடும் உழைப்பினால் மறுபடியும் ஒரு கடைக்குச் சொந்தக்காரர் ஆனார். கராச்சியில் இருந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓர் அளவுக்கு அவர் வியாபாரம் செழித்தது.

குழந்தையை பறிகொடுத்த துக்கம் அம்ருத், சேர்சிங் இருவருடைய மனதிலும் மத துவேஷத்தின் விஷத்தை விதைத்துவிட்டது. அவர்கள் முஸ்லிம்களை வெறுத்தனர். படிப்பை முடித்த பின் ரகுபீர் தந்தையுடன் வியாபாரம் செய்ய வந்துவிட்டான். அவனுடைய புத்திகூர்மையால் வியாபாரம் அமோகமாக செழித்ததை பார்த்த மனநிறைவுடன் சேர்சிங் இறந்தார். தன்னுடைய பெற்றோரைப் போல் ரகுபீர் முஸ்லிம்களை வெறுக்கவில்லை. அதே போல, 'எம்மதமும் சம்மதம்' என்கிற எண்ணத்தை தன் மகன் பல்வீரின் மனதிலும் விதைத்தான்.

பல்வீர் தன் பாட்டனாரும் தந்தையையும் செய்தது போல வியாபாரம் செய்ய விரும்பவில்லை. படித்து முடித்தவுடன் அவன் பம்பாயில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் மேனேஜராக பணி செய்யத் தொடங்கினான்.

திருமணமானபின் தன் தாதிமாவை கொஞ்ச நாட்கள் தன்னுடன் வந்து தங்கச் சொல்லி அழைத்திருந்தான் பல்வீர். அவனுடைய அழைப்பை ஏற்று அம்ருத் வந்தாள். அவளுடைய மனதாழத்தில் பதிந்திருந்த சோகமும் அதன் காரணமாய் அவள் அடிக்கடி காணும் சொப்பனமும் அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் தெரியும். பாட்டியின் மேல்

அவர்களுக்கு பாசமும் அனுதாபமும் இருந்தது.

ஆனால் அவளுக்கு முஸ்லிம்கள் மேல் இருந்த வெறுப்பு அவர்களுக்கு சங்கடத்தை தந்தது. அவர்களுக்கு பல நண்பர்கள். அதில் சில முஸ்லிம்களும் அடக்கம். முக்கியமாக ரஹ்மான் என்பவர் பல்வீருக்கு மிக நெருங்கிய தோழர். தமிழ்நாட்டை சேர்ந்த முஸ்லிம். தாடி, தொப்பி எதுவும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. பல்வீர் சிங்குடன் தனியார் கம்பெனியில் வேலை செய்பவர். மனைவியை இழந்தவர். தன் ஐந்து வயது பெண் ஆயிஷாவை ஆயாவின் உதவியுடன் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். பெற்றோர் வற்புறுத்தியும் மறுமணம் செய்து கொள்ள மறுத்துவிட்டார். அவர் பல்வீரின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வீட்டிற்கு வருவார்.

தாதிமா வந்த பிறகு பல்வீருக்கு பயம் அவள் இருக்கும் போது ரஹ்மான் வீட்டுக்கு வந்தால் அவள் அவரிடம் எப்படி நடந்து கொள்வாளோ என்று. பெற்றொடுத்த குழந்தையை பறிகொடுத்த துக்கம் அவள் மனதில் மூட்டியிருந்த வெறுப்புத் தீயை அவனுடைய மனிதநேயம், பரஸ்பர நம்பிக்கையை பற்றின பேச்சுக்களால் அணைக்க முடியாதென்று அவனுக்குத் தெரியும். உயிர் நண்பனை 'வீட்டுக்கு வராதே' என்று சொல்லவும் நா எழவில்லை.

இவன் பயந்தாற் போலவே, தாதிமா வந்த நான்காம் நாள் ரஹ்மான் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தார். தாதிமா மிகவும் அநாகரிகமாக நடந்து கொண்டாள். அவர் பெயரை கேட்டவுடன் அவரை வெறுப்புடன் விழித்துப் பார்த்துவிட்டு விருட்டென்று உள்ளே போய் படாரென்று படுக்கை அறைக் கதவை சாத்திக் கொண்டாள். பிறகு அவர் காது கேட்க 'முஸ்லிமான், சைத்தான்கள்' என்று ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருந்தாள். மொத்தத்தில் அவர் வந்தது தனக்கு ஏன் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவர் நன்கு உணரும்படி நடந்து கொண்டாள். பல்வீருக்கு முள்ளின் மேல் இருப்பது போல இருந்தது. இத்தனைக்கும் ரஹ்மான் முகத்தில் எந்த பிரதிபலிப்பும் இல்லை. அவர் எப்பொழுதும் போல் பல்வீரிடமும் அவள் மனைவியிடமும் உரையாடி விட்டு போய் விட்டார்.

மறுநாள் பல்வீர் அவரை அலுவலகத்தில் சந்தித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள். பிறகு சொன்னான், "என் பாட்டியின்

நடத்தைக்கு நான் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறேன் என்று நினைக்காதே. எப்படி பார்த்தாலும் அது தவறுதான். உன்னை அது எவ்வளவு புண்படுத்தி இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவளுடைய வெறுப்பு எந்த சூழ்நிலையில் உருவானது என்று நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன்." என்று தொடங்கி தாதிமாவின் மதத்துவேஷத்திற்கான காரணத்தை விளக்கினான். அவர் சொன்னார், "உன்னுடைய தாத்தாவும் பாட்டியும் பிரிவினையின் போது பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று நீ ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறாய். நேற்று உன் பாட்டியின் நடத்தை கண்டு இப்படித்தான் ஏதாவது நடந்திருக்கும் என்று ஊகித்தேன். பாவம் தாதிமா! அவளுடைய துக்கம் வெறுப்பாக மாறியது இயல்புதானே! கவலைப்படாதே, நேற்று நடந்ததை நான் மனதில் வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். முஸ்லிம்களிலும் பிரிவினை சமயத்தில் பல கொடுமைகளை சந்தித்தவர்கள் இந்துக்களையும் சீக்கியர்களையும் வெறுக்கின்றனர். தன் சொந்த இழப்புகளில் மூழ்கி இருக்கும் இவர்கள் ஒரு விஷயத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். பிரிவினையின் போது இரு பக்கங்களிலும் பல கொடுமைகள் நடந்திருந்தாலும், இரு நாடுகளின் காவல் துறை மற்றும் ராணுவங்களை சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர், அகதிகள் தத்தம் நாடுகள் செல்வதற்கு தேவையான பாதுகாப்பை அளித்திருக்கிறார்கள், நிறைய உதவிகள் செய்திருக்கிறார்கள். அதை தவிர தங்கள் உயிரை பயணம் வைத்து முஸ்லிம்களை காப்பாற்றிய இந்துக்களும் அதே போல் இந்துக்களை காப்பாற்றிய முஸ்லிம்களும் இருந்திருக்கின்றனர். அதை யாரும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. எந்த ஒரு மதத்தின் மேலும் அக்கறையில்லாத சில அரசியல்வாதிகள் 'வெறுப்பு அரசியலில்' குளிர் காய்கிறார்கள். என்ன செய்வது?" என்றார் வருத்தத்துடன்.

ஒரு நாள் திடீரென பல்வீரின் வீட்டிற்கு ரஹ்மான் தன் மகள் ஆயிஷாவுடன் வந்தார். அவரை பார்த்ததும் முன்னறையில் உட்கார்ந்திருந்த தாதிமாவின் கண்கள் வெறுப்பை உமிழ்ந்தன. அவள் எழுந்து ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டே உள்ளே போய் விட்டாள்.

ரஹ்மான் அதையெல்லாம் கவனிக்கும் நிலைமையில் இல்லை. அவர் கவலையுடன் பல்வீரிடம் கூறினார், "பம்பாயில் வகுப்பு கலவரங்கள் வருமென்று கூறுகிறார்கள். எத்தனை உயிர்கள் பலியாகப் போகின்றனவோ? ஒன்றுமறியாத எளிய மக்கள் என்னவெல்லாம் இழக்கப் போகிறார்களோ?" என்று அங்கலாய்த்தார். பிறகு "நம்மை போன்றவர் அமைதி கமிட்டிகள் அமைத்து செயல்பட்டால் ஒரு வேளை நிலைமையை சமாளிக்க முடியலாம். நீ உன் பகுதியில் செயல்படு. நான் என் பகுதியில் செயல் படுகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஆயிஷாவை எங்கு விடுவது என்று தெரியவில்லை. இவளை பார்த்துக் கொள்ளும் ஆயா பூனேயில் இருக்கும் தன் மகள் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறாள். இரண்டு நாட்களில் வந்து விடுவாள். அது வரை இவள் உங்கள் வீட்டில் இருக்கலாமா?" பல்வீரும் ப்ரீதமும் ஒரே குரலில் "கண்டிப்பாக இருக்கலாம். இதைன்ன கேள்வி?" என்றனர். நன்றி கூறிவிட்டு அவர் போய்விட்டார். பல்வீர் உடனே தன் பகுதியில் மதத் துவேஷத்திற்கெதிராக செயல்படக்கூடிய ஒரு சில நபர்களை தேடிச் சென்றான்.

தாதிமாவுக்கு ஒரே கோபம். இரைந்து கொண்டே இருந்தாள். "முஸ்லிம்களெல்லாம் நம் குழந்தைகளை கொண்டு குவிப்பார்கள். நாம் மட்டும் அவர்கள் குழந்தைகளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச வேண்டும். ஊரில் அமைதி காக்க வேண்டும். நீங்களெல்லாம் ஆண் பிள்ளைகளா? பேடிகள்!" ப்ரீதம் வாய் மூடி மௌனமாக இருந்தாள். தாதிமா கத்தி ஓய்ந்து போனாள்.

யாராலும் அமைதியை காக்க முடியவில்லை. மதக் கலவரம் மிகக் கோரமாக வெடித்தது. ரஹ்மான் இருந்த பகுதியில் முஸ்லிம்களை பூண்டோடு அழித்தனர். அவர் என்னவானார் என்று தெரியவில்லை. பல்வீர் இருந்த பகுதியில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனாலும் ப்ரீதம் முன் யோசனையுடன் ஆயிஷாவிற்கு தன் பெண்ணின் உடைகளை அணிவித்து அவளை ஒரு சீக்கியப் பெண் குழந்தையை போல் அலங்கரித்து வைத்தாள். அக்கம்பக்கத்தினரிடம் அவளை கோழிக்கோடிலிருந்து வந்திருக்கும் தன் அண்ணன் மகள் என அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் ஒரு வெறியர் கும்பல் அவர்கள் கதவை தட்டியது. திறந்தவுடன்

இரண்டு வீடு தள்ளி வசித்து வந்த ஒருவன், பல்வீரை பார்த்து, "முஸ்லிம்களை கொஞ்சம் பேடியே, உன் நண்பனுக்கு புகலிடம் கொடுத்திருக்கிறாயா என பார்க்க வந்தோம்." எனக் கூறிவிட்டு அவனை தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனான். அவனுடன் இரண்டு வெறியர்களும் போனார்கள். எல்லா அறைகளிலும் தேடிவிட்டு வந்த அவன் பல்வீரின் மகளுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஆயிஷாவை காட்டி "இது யார்?" என்றான். ப்ரீதம் தயங்காமல் அது தன் அண்ணன் மகளை கூறினான். அவன் சொன்னான், "உங்களை நான் நம்ப மாட்டேன். நீங்கள் முஸ்லிம் பிரியர்கள்." பிறகு அவன் அப்போதுதான் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து வந்த தாதிமாவை பார்த்தான். அவள் குருத்வாராவில் அமர்ந்து முஸ்லிம்கள் தன் மகளை கொன்ற கதையைக் கூறி, தன் பேரனும் அவன் மனைவியும் அப்படிப்பட்ட முஸ்லிம்களுடன் குலாவுவதை எண்ணி புலம்புவதை அவன் பல தடவை கேட்டிருக்கிறான்.

அவன் கேட்டான், "நீங்கள் சொல்லுங்கள், தாதிமா. இவர்கள் கூறுவது உண்மையா, அல்லது இது ஒரு முஸ்லிம் குழந்தையா?" பல்வீரும் ப்ரீதமும் பயத்தில் உறைந்து போனார்கள்.

தாதிமா தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஆயிஷாவை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு அவனை பார்த்து நெருப்பை உமிழும் கண்களோடு கூறினாள், "ஒரு முஸ்லிமான் நாய்க்குட்டிக்கு என் வீட்டில் புகலிடம் கொடுக்க நான் விட்டுவிடுவேன் என்று நீ நினைக்கிறாயா?"

வெறியர்கள் போய்விட்டனர். நடந்தது என்னவென்று அறியாமல், தூக்கம் கலைந்ததனால் அழத் தொடங்கியிருந்த ஆயிஷாவை தூங்கிக்கொண்ட தாதிமா, "நீ வாடி என் கண்ணே, ஆஷா!" என்று கூறி அழைத்துப்போய் தன் பக்கத்தில் படுக்க வைத்து அணைத்துத் தூங்க வைத்தாள்.

அவன் காது கேட்க ப்ரீதம் தன் கணவனிடம் சொன்னான், "எல்லா ஊர்களிலும் தாதிமாக்கள் உண்டு, இல்லையா?"

அன்றிரவு தாதிமாவுக்கு கனவு வரவில்லை.